

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121201696
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8121201696.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Milana Majerníka, v spore žalobcu: K. Ž., W.. XX.XX.XXXX, F. F. XXXX/X, XXX XX T., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.332,40 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 11Csp/33/2021-69 z 10. septembra 2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok v napadnutom I. a III. výroku.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou z 26. februára 2021 doručenu Okresnému súdu Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) domáhal voči žalovanému primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2.332,40 eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) z dôvodu, že v predchádzajúcom spore vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7Csp/138/2018 bol ako spotrebiteľ s vydaním bezdôvodného obohatenia úspešný. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že z odôvodnenia rozsudku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť vydať mu bezdôvodné obohatenie vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu 24. mája 2011 neobsahovala všetky povinné náležitosti, konkrétne termín konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“)), predpoklady použité na výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch) a nesprávne bol uvedený údaj o výške RPMN, v dôsledku čoho je potrebné považovať poskytnutý úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalovaný mu poskytol úver vo výške 1.284,25 eur a on žalovanému zaplatil 3.616,65 eur, bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného predstavuje 2.332,40 eur. Navyše úroková sadzba dojednaná v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo výške 70,01 % prevyšovala priemernú úrokovú sadzbu obdobných úverov viac ako sedemnásobne, preto súd vyhodnotil zmluvu v tejto časti ako absolútne neplatnú podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Mal za to, že jediným objektívnym kritériom pre určenie jeho výšky je suma, o ktorú sa chcel žalovaný bezdôvodne obohatiť, pričom poukázal aj na viacnásobné porušenie spotrebiteľských práv.

2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 100,- eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ale len z prisúdenej istiny.

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že v spore vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7Csp/138/2018 sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému vo výške 2.332,40 eur, pričom zo spisu vedeného v tomto spore vyplýva, že strany 24. mája 2011 uzatvorili zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.500,- eur so splatnosťou 42 mesiacov a úrokovou sadzbou 70,01 %. Rozsudkom, č. k. 7Csp/138/2018-215 z 1. júna 2020, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 1CoCsp/19/2020-354 z 19. novembra 2020 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi 2.332,40 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 4. augusta 2018 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 9. decembra 2020. Krajský súd v Prešove vo svojom rozsudku potvrdil správnosť zistení a právneho posúdenia nároku súdom prvej inštancie a konštatoval, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi stranami chýba údaj o dobe trvania zmluvy, ako aj o predpokladoch použitých pre výpočet RPMN, a preto v dôsledku absencie týchto povinných náležitostí zmluvy uvedených v § 9 ods. 2 písm. f), j) zákona o spotrebiteľských úveroch je úver bezúročný a bez poplatkov. Aj keď súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku sa zaoberal posúdením výšky úrovej sadzby, ktorú považoval za rozpornú s dobrými mravmi pre jej neprimeranú výšku, a teda dohodu v tejto časti vyhodnotil ako absolútne neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom toto posúdenie spochybnil žalovaný vo svojom odvolaní, súd druhej inštancie sa vyhodnotením tejto okolnosti vo svojom rozhodnutí nezaoberal.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že žalobca ako spotrebiteľ bol v predchádzajúcom spore voči žalovanému úspešný, pričom jednoznačne boli konštatované porušenia povinností žalovaného ako dodávateľa voči žalobcovi ako spotrebiteľovi, keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuviedol všetky jej povinné náležitosti, teda boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku. Súd vyhodnocoval závažnosť porušenia povinností žalovaného voči žalobcovi ako spotrebiteľovi v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý nepochybne patrí medzi normy slúžiace na ochranu práv spotrebiteľov. Konkrétne, o aké porušenia povinností žalovaného išlo, je potrebné vyvodiť z odôvodnenia rozsudku, sp. zn. 7Csp/138/2018 z 1. júna 2020, a to predovšetkým z odôvodnenia rozsudku súdu druhej inštancie. Ten uviedol, že žalovaný v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere neuviedol dobu jej trvania a predpoklady použité pre výpočet RPMN. Tieto porušenia povinností žalovaného však súd nepovažuje za vážne, keďže ich neuvedenie nemohlo mať vplyv na rozhodnutie žalobcu uzatvoriť danú úverovú zmluvu. V nej bol totiž uvedený počet mesačných splátok, z ktorých bolo možné vyvodiť dĺžku trvania zmluvy. Ohľadom predpokladov použitých pre výpočet RPMN súd dáva do pozornosti, že súdna prax nie je pri posudzovaní tejto náležitosti jednotná, niektoré súdy neuvedenie spomínaných predpokladov vyhodnocujú s dôsledkom o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keďže tieto predpoklady sú v zmluve uvedené ako jednotlivé iné povinné náležitosti zmluvy (napr. výška úveru, počet splátok, výška splátky). Najnovšie k tomuto záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku 7Cdo 183/2020 z 24. februára 2021. Podľa názoru súdu je potrebné rozlišovať dôsledky plynúce z absencie vyššie uvedených povinných náležitostí zmluvy, ktoré predstavujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a vznik, prípadne výšku primeraného finančného zadostučinenia za ich absenciu. Súd nezdieľa názor žalobcu, že rozhodujúcim kritériom pre posúdenie výšky nároku je výška bezdôvodného obohatenia žalovaného. Takýto názor znamená, že pri tom istom porušení povinností dodávateľa, ktoré by podľa súdu malo byť sankcionované rovnako, by výška finančného zadostučinenia závisela v podstate od výšky úveru poskytnutého spotrebiteľovi a dĺžky jeho splácania. Takéto vnímanie súd nepovažuje za správne a spravodlivé, keď dodávateľ vyhovie žiadosti spotrebiteľa a poskytne mu úver spravidla v ním požadovanej výške, keďže pri fikcii o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru platí, že v zásade čím vyššia výška úveru, tým vzniká väčšie bezdôvodné obohatenie na úkor spotrebiteľa. Preto kritériom pre ustálenie výšky primeraného finančného zadostučinenia nemôže byť výška bezdôvodného obohatenia žalobcu zistená v predchádzajúcom spore, ale predovšetkým závažnosť porušenia povinnosti žalovaného, ktoré súd však v tomto konkrétnom prípade nepovažuje za vážne, čo vysvetlil v predchádzajúcej časti rozsudku.

Súd tiež dodáva, že za relevantné nepovažoval tie konštatácie súdu prvej inštancie, ktorými sa odvolací súd napriek námietkam v odvolaní žalovaného nezaoberal, konkrétne ide o konštatáciu ohľadom výšky dohodnutého úroku.

6. Súd prvej inštancie mal vzhľadom na skutočnosť, že formu satisfakcie pre žalobcu a sankcie pre žalovaného má aj predchádzajúci rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o vydaní bezdôvodného obohatenia žalobcovi za to, že požiadavku primeranosti naplní aj finančné zadostučinenie vo výške 100,- eur, a preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s ustanovením § 262 ods. 1, ods. 2 CSP. Keďže rozhodnutie záviselo od úvahy súdu platí zásada, že žalobca bol v spore úspešný, a teda mu vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, pričom súd nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

8. Proti rozsudku v časti výroku, ktorým sa žalobe vyhovel a výroku o trovách konania podal včas odvolanie žalovaný, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, teda, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti a odôvodnenie napadnutého rozsudku ani neobsahuje žiadne skutkové a právne závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadostučinenia v sume 100,- eur. Tvrdil, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a netvrdil a nepreukázal žiadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala priznanie nároku na zadostučinenie vo výške 50,- eur. Predmetom konania bol uplatnený nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, ktoré si žalobca uplatnil vo výške 1.287,35 eur, avšak ani v žalobe, ani v priebehu konania neoznačil a nepreukázal žiadne dôvody, na základe ktorých by uvedenú sumu mohol požadovať a ktoré preukazujú uplatnený nárok. Keďže v konaní nebolo preukázané nič, čo by umožnilo ustáliť výšku nároku, súd mal žalobu zamietnuť pre neunesenie dôkazného bremena. Vo vzťahu k výroku o trovách konania konštatoval, že ak podaná žaloba, čo do obsahu a uvádzaných tvrdení neobsahovala žiadne konkrétne skutočnosti a dôvody na preukázanie požadovaného nároku, nie je na mieste aplikovať princíp o tom, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a že danosť nároku bola preukázaná. Tento spôsob rozhodovania (normatívne v ustanoveniach Civilného sporového poriadku nevyjadrený, v predošlej úprave ustanovený v § 42 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) je viazaný na to, že súd prvej inštancie kvalifikuje rozhodujúce skutkové okolnosti iným spôsobom ako ich posudzoval žalobca pri podaní žaloby, prípadne vyjdú najavo ďalšie skutočnosti. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil a žalobu aj v časti sumy 100,- eur zamietol. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za odvolanie a z trov právneho zastúpenia.

9. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že výška finančného zadostučinenia nie je určená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadostučinenia je jeho primeranosť. Primeranosť sumy je vzhľadom na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný v základnom konaní neprejavil žiadnu sebareflexiu, aby akceptoval jeho oprávnený nárok, avšak výsledok základného konania dokazuje, že toto jeho právo „súdiť sa“, nemalo oporu v hmotnom práve, hoci už má skúsenosti a vedomosti z iných rovnakých súdnych konaní o nesprávnosti svojej obrany, v ktorých už bol so svojimi právnymi názormi neúspešný. Postupom žalovaného, ktorý nenáležitými prostriedkami procesnej obrany naťahoval súdne konania, sa jeho stresové situácie len stupňovali. Netvrdí, že suma, o ktorú sa dodávateľ na jeho úkor aj skutočne bezdôvodne obohatil, má byť sumou, vo výške ktorej má byť priznané aj primerané finančné zadostučinenie, avšak tvrdí, že je to jediné objektívne a exaktné kritérium, a preto by malo byť brané do úvahy ako kritérium prvoradé. Aj po rekodifikácii civilného procesu je potrebné posudzovať otázku náhrady trov konania v prípade čiastočného procesného (ne)úspechu, ak výrok rozhodnutia na plnenie závisel od úvahy súdu alebo znaleckého posudku v intenciách § 142 ods. 3 OSP, a to na základe interpretácie všeobecného ustanovenia § 255 CSP v súlade s čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1 a čl. 4 CSP, o čom svedčí aj dôvodová správa k CSP. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch I. a III. ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu v súdom určenej lehote písomne nevyjadril.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 CSP, v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

15. Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobca si uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie na základe toho, že v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7Csp/138/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia, bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný, dôkazom čoho je rozsudok z 1. júna 2020, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 1CoCsp/19/2020-354 z 19. novembra 2020 nadobudol právoplatnosť 9. decembra 2020. Keďže žalovanému bola v tomto konaní uložená povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.332,40 eur, žalobca sa následne žalobou voči žalovanému domáha primeraného finančného zadosťučinenia vo výške rovnajúcej sa tejto sume, t. j. 2.332,40 eur.

16. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

17. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že v zmysle záverov konštantnej judikatúry právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, odvolací súd hodnotí túto odvolaciu námietku vo vzťahu k samotnému nároku ako aj k výške priznaného zadosťučinenia za nedôvodnú. Z

napadnutého rozsudku má odvolací súd za preukázané, že žalobca si úspešne uplatnil voči žalovanému právo na ochranu spotrebiteľa, keďže súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.332,40 eur, v dôsledku čoho má podľa zákona o ochrane spotrebiteľa právo na primerané finančné zadosťučinenie. Základ nároku je tak nepochybne daný.

19. Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa.

20. Podľa názoru odvolacieho súdu bez stanovenia kritérií pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je v danom prípade potrebná komparácia s odškodňovaním iných nemajetkových újm v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov (nevyklučujúc európske), pri ktorých dochádza k ujme fyzickej osoby ďaleko závažnejším a už nezvratiteľným spôsobom.

21. V danej veci považuje odvolací súd sumu 100,- eur aj s ohľadom na skoršie rozhodnutie súdu o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.332,40 eur za primeranú rozsahu a povahe porušenia práv žalobcu.

22. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Žalobca bol nútený v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné. S poukazom na uvedené okolnosti nemožno pochybovať, že výška súdom prvej inštancie priznaného primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

23. Odvolací súd tiež nesúhlasí s námietkou žalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozsudku ani neobsahuje žiadne skutkové a právne závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 100,- eur, pretože súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, pre ktoré priznal žalobcovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, a to práve vo výške 100,- eur.

24. Rovnako sa odvolací súd nestotožňuje ani s argumentáciou žalovaného ohľadom výroku o trovách konania, pričom zdôrazňuje, že žaloba, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáha primeraného finančného zadosťučinenia nielenže obsahuje konkrétne skutočnosti a dôvody na preukázanie požadovaného nároku, ale tejto žalobe bolo v prvoinštančnom konaní aj vyhovené.

25. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalovaného bolo vyhodnotené ako nedôvodné, a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).